

ПРЕДГОВОР

У РУМУНА КОЗЈЕ УШИ

Српска политичка елита није ни раније, а на жалост ни данас, разумела идеологију румунизма и смисао формирања државе Румуније. Њен освајачки, антисловенски, антисрпски и антиправославни дух и потенцијал нанео је веће штете Србима и Русима него освајање Турака и напади Немаца у оба светска рата заједно. Но, идеологија румунизма и држава Румунија је под невероватном, «невидљивом» заштитом, не само у Србији и зато наставља несметано ширење, како ка Истоку Србије и Јадрану, тако и ка Републици Молдавији и Украјини. На тај начин простор који раздваја Србе од Руса (и обрнуто) се стално увећава, а сами Срби су изложени даљој деструкцији, прво одузимањем територија уз помоћ «држава» које су откинуте од Србије и друго, уз помоћ изградње нових идентитета становника тих простора. Некада, тачније до XVII века, како показују историјска документа, Срби и Руси су имали заједничку границу на Карпатима и простору данашње Молдавије. Уколико се разбије магла румунизма, открива се стварна историја Срба, али и сви они појединци и организације, који су свесно или несвесно, наводили и наводе Србе на погрешан пут.

Зато је потребно разобличавати језуитску лаж румунизма, коју је створио поменути римокатолички ред у Школи Ардељана, те преко уније и посебно одшколованих световних мисионара ширили даље, јер као и свака лаж, пре или касније, мора бити разоткривена. У том смислу подсетили бисмо на народну бајку «У ЦАРА ТРОЈАНА КОЗЈЕ УШИ».

Наиме, цар Тројан је имао козје уши и сваки берберин који би то признао био би убијен. Али, деси се да један млади помоћник берберина слаже цара и за то бива награђен са дванаест ду-

ката. Међутим, временом младих поче да се губи и вене, а мајстор га посаветова да тајну каже некоме. Он је одабрао да каже земљи (ископао је рупу и њој поверио тајну). После неког времена из рупе израсте трска, а чобани од ње направе свиралу. Но, кад почеше свирати, свирала шаље глас:

– У цара Тројана козје уши!

Зато и ми данас када је у питању Румунија и румунизам говоримо **«У РУМУНА КОЗЈЕ УШИ»**, како би разобличили једну планетарну лаж у коју данас верује не само већина становника (19.599.506) несрећне државе Румуније, бројни доктори наука, већ и 99,5 посто остатка човечанства. Та лаж звана Румунија је и чланица Уједињених нација и других међународних институција, јер је сви прихватају у њеном лажном идентитету. Лаж је тотална и добро заштићена. Но, да поновимо, време је да се каже **«У РУМУНА КОЗЈЕ УШИ»**,

Друго, када заинтересовани читаоци буду листали странице овог зборника, неће моћи да се отму утиску да у наредних 2000 година римокатолици са папом на челу, кад год сретну преживелог православног Србина и Руса треба на коленима да их моле за опроштај за зло које су им нанели стварањем Румуна и румунске државе. Јер, Јасеновац је само бледа сенка онога шта је учињено од стране језуита и Западне Европе Србима и Русима на територији данашње Румуније. Извршен је потпуни етноцид – што физичким уништавањем, што асимилацијом. И та звер, коју су смислили и створили језуити, данас и даље живи, мада је данас не користи само Ватикан, већ и САД, НАТО и Европска унија. Другим речима, **Румунија је вечити и универзални слуга антисловенске и антиправославне политике.**

Надамо се да живот монструма званог Румунија неће дуго још трајати, али то од нас тражи да се припремимо за дан после. Да ли ће се после смрти геополитичког монструма Румуније обновити традиционална државност Влашке, Ердеља и Молдавије, заједно са старим српско-словенским-руским идентитетом или ће се ићи на нека друга решења, питање је које морају решити политичари заинтересованих православних држава. Ми им нудимо информације које им могу помоћи у доношењу одлуке. Једно је сигурно, за Словене, посебно Србе и Русе, али и остало добронамерно човечанство, нестанак Румуније је питање правде и мира.

Данас знамо да појам Румунија значи «држава римских војника» и да нема, како се мисли, везе са народом, већ иронијом и потцењивањем интелекта Срба. Да је тако сведоче бројне чиње-

нице. Прво, ни на једној мапи објављеној вековима уназад нема ни једног топонима «Румунија». Влашка се називала на тим мапама Угровлашка или Мунтенија, а Молдавија – Молдавија. Такође, путописци који су пролазили територијом која данас улази у састав Румуније нису у Влашкој, Ердељу (Трансилванији) и Молдавији видели Румуне, него најчешће говоре о Власима и Молдавцима, а често их називају и Молдовласима, који говоре српски језик (на пример Евлија Челебија – XVII век). Челебију спомињемо, јер је овај век, како ћемо видети у зборнику, управо кључан за развој румунизма. Сви остали путописци (ранији и каснији) слично пишу, с тим да је разлика у именовању језика. Једни говоре о српском, а други о словенском језику. Треће, када се појам «Румуни» појавио био је више књижевни (за именовање оних који следе романску књижевну традицију) него појам којим се означава неки народ.

Шта се догодило са Србима Влашке, Ердеља (Трансилваније) и Молдавије?

Алек Русо, који се родио у Кишињеву, а потом се преселио у Молдавско Књажевство оставио је следећи запис о томе шта се збило после уједињења дела Молдавије и Влашке у Румунију. Да подсетимо, модерна Румунија је настала као персонална унија уједињењем кнежевина Молдавије и Влашке за време кнеза Александра Јоан Кузе (нажалост-полусрбина) 1859. године. После Берлинског конгреса 1878. Румунија је добила независност од Османског царства и немачку династију, показавши чија је то творевина.

После првог светског рата Ердељ (Трансилванија), Буковина и Бесарабија су се «ујединиле» са Румунијом, чиме је ова анτισрпска и антируска творевина добила додатну снагу.

Међутим, запис Русоа се односи на 16 година после 1859. године. „За 16 година Молдавија је доживела корените промене, буквално од главе до језика, одеће, обичаја, до имена народа... Ми више нисмо Молдавци већ Румуни“. Русо себе сматра Молдавцем и избацавање ћирилице и српског (словенског) језика сматра „уништењем молдавског језика“. Иако је Русо студирао у Швајцарској и Аустрији, он се борио против претеране латинизације и истицао је значај словенско-српског утицаја на језик свог народа.¹ Но, узалуд.

Управо овај аутор даје одговор шта се догодило са становницима Влашке, Ердеља и Молдавије – **етноцид**, односно, уни-

¹ Владислав Гросул, *Молдавское движение до и после образования Румынии (1821 – 1866)*, Ассоциация историков и политологов "Pro-Moldova", Кишинёв, 2014, стр. 21.

штавање српско-словенског идентитета, што физички (догодиле су се три веома бруталне фазе румунизације током којх су многи страдали, јер нису пристајали да буду Румуни), што асимилацијом, при чему у једно и друго улази у дефиницију етноцида.

Са Србима се у Влашкој, Ердељу и Молдавији, да поновимо догодио етноцид, и данашњи Срби, ма где живели, самим тим, имају право да поставе не само питање одговорности за уништавање бројних сународника, културе, докумената итд., него и да траже назад етноцидом отете територије. Наравно, најважније је да геополитички монструм – Румунија престане да постоји. Да ли ће се то спровести обновом Влашке и Молдавске (на целој територији) државности или на неки други начин, остаје отворено питање. Но, оно се мора решавати са уважавањем српских и руских права проистеклих не само из етноцида, већ и других аргумената, које ми овде износимо.

Управо је ово циљ нашег зборника, који је наставак рада на српском питању у Румунији и Балкану уопште, које смо отворили претходним делом „Анатомија румунске политике“. Јер, Римска империја је нестала са мапе света, али њен дух није. Наставио је да живи у Римокатоличкој цркви. Отуда потреба да се на њега укаже. Јер ако се непријатељ не види, ако је он «нематеријалан», онда он може да и даље несметано разара, не само Србе, него и Русе.

Посебан квалитет зборника је чињеница да је део аутора из Молдавије (Придњестровља), државе коју Румунија планира да «прогута» 2018. године или неке следеће. Иако аутори немају са знања о својим српским коренима, они јасно виде зло у лицу државе Румуније и румунизма који напада не само на њихов идентитет, већ и државу.

Захваљујемо се Срђану Новаковићу (Београд) и Младену Радуловићу (Добој) за пружену помоћ током рада на зборнику, док су неке колеге запослене у званичним државним научним институцијама својим, благо речено, реметилачким, омаловажавајућим и потцењивачким активностима само подстакли на рад.

И њима, наравно, хвала на томе.

ПРИРЕЂИВАЧ